

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 174.132 van 29 augustus 2007
in de zaak A. 184.884/XII-5161.**

In zake : Udo ULFKOTTE,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. Coveliers,
kantoor houdende te 2018 Antwerpen,
Edelinckstraat 17

tegen :

1. de burgemeester van de stad BRUSSEL,
2. de stad BRUSSEL,
die woonplaats kiezen bij
advocaat M. Uyttendaele,
kantoor houdende te 1060 Brussel,
Bronstraat 68.

DE RAAD VAN STATE, XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Udo Ulfkotte op 22 augustus 2007 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 9 augustus 2007 van de burgemeester van de stad Brussel om geen toelating te geven voor de organisatie van een betoging tegen de islamisering van Europa op het grondgebied van de stad op 11 september 2007;

Gezien de nota van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 augustus 2007;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. Coveliers, die verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat E. Jacobowitz, die loco advocaat M. Uyttendaele verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur B. Thys;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op artikel 90, § 1, 2/, derde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

De taal van de procedure

1. Verwerende partijen werpen in een nota, die zij vlak voor de zitting meedelen, op dat de procedure in het Frans moet worden gevoerd en dat de zaak, met toepassing van artikel 53 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en de artikelen 39, § 1, en 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken naar een Franstalige kamer moet worden verwezen. Inzonderheid doen zij gelden dat de aanvraag in het Frans werd ingediend en in het Frans werd onderzocht.

2. Een en ander kon alvast niet met genoegzame zekerheid uit het verzoekschrift en de daarbij gevoegde stukken worden opgemaakt. Integendeel zou volgens het verzoekschrift, en blijkens verzoekers stuk 4, de aanvraag van 10 mei 2007 in het Engels zijn gesteld.

Ook nog ter terechtzitting blijft verzoeker erbij zijn aanvraag initieel in het Engels te hebben ingediend.

De verwerende partijen van hun kant verklaren een dergelijke aanvraag niet te kennen, en brengen als hun stuk 1 een in het Frans opgestelde, 10 mei 2007 gedateerde, aanvraag van verzoeker voor. Blijkens de stempels erop is de betrokken brief op 31 mei 2007 binnengekomen, bij de algemene directie van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene.

Verzoeker, dan weer, reageert dat die brief een vertaling in het Frans is, waar de stad zelf uitdrukkelijk heeft op aangedrongen. Daarbij zouden, doordat deze hem naar het gebruik van het Frans heeft gestuurd, de regelgeving inzake de openbaarheid van bestuur evenals de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn.

Het voorgaande wijst voorlopig uit dat de exceptie niet dié graad van waarschijnlijkheid vertoont die de verwerende partijen er zelf aan toedichten.

3. Er is des te meer reden om de exceptie te verwerpen nu zij zich hoe dan ook maar moeilijk verdraagt met een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Het beroep, in het verzoekschrift, op de uiterst dringende noodzakelijkheid en de bijzonder korte termijn waarin de Raad van State zich over de vordering dient uit te spreken, impliceren dat, in principe, de kamer bij wie de zaak op grond van de gegevens van het verzoekschrift aanhangig is gemaakt, uitspraak doet, zelfs indien de zaak in een andere taal moest zijn behandeld dan de taal die de kamer gebruikt. Zoals immers reeds eerder, in het arrest nr. 112.734 van 20 november 2002 is overwogen, houden de vereisten eigen aan de uiterst dringende noodzakelijkheid verband met de taak die de wet aan de Raad van State heeft opgedragen, zijn zij van openbare orde, en prevaleren zij boven de bepalingen, zelf ook van openbare orde, inzake het gebruik van de talen.

Er blijkt geen reden om te dezen van voormeld principe af te wijken.

4. De exceptie wordt verworpen.

De ontvankelijkheid

5. Verwerende partijen betwisten voorts de ontvankelijkheid van het verzoekschrift. Een onderzoek van en een uitspraak over de ontvankelijkheid komen evenwel alleen nodig voor indien aan de grondvoorwaarden voor een schorsing voldaan mocht zijn, hetgeen zoals hierna zal blijken niet het geval is.

De grondvoorwaarden voor de schorsing

6. Opdat de Raad van State verzoekers vordering kan inwilligen moet, krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan drie cumulatieve voorwaarden voldaan zijn. Eén ervan is dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 17, § 3, vierde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereist terzake dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting bevat van de feiten die volgens de indiener het bevelen van de schorsing rechtvaardigen. Artikel 8, eerste lid, 3/, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State specificeert dat de vordering dient te bevatten: “een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijke nadeel aantonen”.

Het is dus zaak voor verzoeker om, welbepaald in zijn verzoekschrift, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel waarvoor hij vreest zo precies en zo gedetailleerd mogelijk uiteen te zetten en te staven met concrete en verifieerbare gegevens. Met gegevens die niet in het verzoekschrift zijn opgenomen, mag in beginsel geen rekening worden gehouden.

7. Verzoeker heeft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn vordering als volgt beargumenteerd :

“Het is duidelijk, dat aangezien de betoging gepland is voor 11 september 2007, een symbolische datum, ongetwijfeld, dat de voorbereidingen hiervoor verder moeten kunnen gezet worden en tenuitvoerlegging van de beslissing nl. het verbod van de manifestatie een bijzonder ernstig nadeel berokkent aan verzoeker en aan de idee die hij voorstaat en vooral aan de organisatie en de duizenden mensen die zich klaarmaken om aan deze betoging deel te nemen”.

8. Verwerende partijen merken op dat verzoeker aan het nadeel “niet veel woorden vuil [maakt]” en geen enkel stuk terzake neerlegt. Zij doen onder meer gelden dat het nadeel niet moeilijk te herstellen is, dat de voorgenomen betoging in geval van vernietiging van de bestreden beslissing steeds op een andere dag kan worden gehouden, en dat de rechtspraak van de Raad ervan doet blijken “dat de verzoekende partijen die de schorsing van een dergelijk verbod bekomen hebben steeds concrete nadelen hebben kunnen aantonen, i.h.b. het bestaan van contractuele verbintenissen die niet meer ongedaan konden worden gemaakt”.

9. Met de verwerende partijen moet worden vastgesteld dat de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel buitengewoon summier is en dat er niet één enkel stuk wordt bijgebracht ter bewijs ervan.

De uiteenzetting is bovendien nietszeggend. Zij komt erop neer louter te affirmeren dat de aangevochten weigering een ernstig nadeel uitmaakt. De overtuigende gegevens die dat inzichtelijk en aannemelijk moeten maken, ontbreken totaal. Er worden er, voor zoveel dat dan nog regelmatig had gekund, zelfs geen ter terechtzitting aangevoerd.

De omstandigheid dat het nadeel beweerdelijk ernstig is, houdt voorts geenszins in dat het nadeel ook moeilijk te herstellen zou zijn. Enige toelichting op dat stuk was des te minder overbodig, waar volgens verzoekers eigen bijlage 3 bij het verzoekschrift, blz. 2, de betoging slechts de eerste van een hele reeks gelijk-aardige acties beoogt te zijn.

In zoverre verzoeker in het vage verwijst naar “de duizenden mensen die zich klaarmaken om aan deze betoging deel te nemen”, dient daarenboven opgemerkt dat, om de gevraagde schorsing te kunnen verkrijgen, in principe alleen een persoonlijk nadeel in aanmerking komt, minstens dat het nadeel dat derden beweerdelijk lijden een verzoekende partij niet van het bewijs van het risico van een persoonlijk nadeel vrijstelt.

10. Staande voor de vaststelling dat verzoeker manifest in gebreke blijft met een minimum aan nauwkeurigheid feiten mee te delen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat hij riskeert te lijden, is het voor de Raad van State niet mogelijk dit nadeel als ernstig én moeilijk herstelbaar te beschouwen. Het is niet de taak van de Raad van State om, doende wat verzoeker had moeten doen en op gevaar af de gelijkheid tussen de procespartijen en de rechten van de verdediging van de verwerende partijen te schenden, zelf op zoek te gaan naar de argumenten die ter verantwoording van het nadeel konden zijn bijgebracht en om vervolgens zelf de lacunes in de onderhavige vordering te verhelpen.

Verzoeker brengt niet in het minst het bewijs bij dat de noodzakelijke voorwaarde van de dreiging van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld is. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

OM DIE REDENEN
BESLUIT DE RAAD VAN STATE :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig augustus 2007, door de XIIe vakantiekamer die was samengesteld uit :

de HH.	R. STEVENS,	kamervoorzitter,
	D. MOONS,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

R. STEVENS.